

(тоя романъ напомня много живота на самия Хамсунъ). Въ другъ романъ — „Панъ“ — се разказва за единъ ловецъ (по име Томасъ Гланъ), който прекаралъ дълго въ норвежкитѣ гори и се сродилъ съ природата; много майсторски е описанъ животътъ на гората съ пѣснитѣ на птицитѣ, миризмата на цвѣтята, буритѣ, бѣлитѣ нощи (които сж особностъ за севернитѣ страни) и настроенията, които изпитва човѣкъ, като живѣе дълго насаме; тамъ сж разказани и различни хубави приказки, каквито знаятъ хората по ония мѣста. Въ други романи Хамсунъ описва гладуванията, страданията и борбата за животъ. Всичко, което е написалъ, той го е самъ преживѣлъ, затова го разказва вѣрно, живо и увлѣкателно. Той се грижи не само да посочи външнитѣ случки въ живота на хората, за които разказва, а и душевнитѣ имъ вълнения. Затова именно Хамсуновитѣ книги сж важни: по тѣхъ разбираме душата на човѣка.

Миналото лѣто цѣла Европа отпразднува седемдесетгодишнината отъ раждането на Кнутъ Хамсуна. Просвѣтитѣ хора отъ цѣлъ свѣтъ почитатъ великия норвежецъ не само за голѣмата му писателска дарба, а и за доброто му сърдце. Той обича хората. Обича всички — и старцитѣ и децата, и беднитѣ и заможнитѣ, и щастливцитѣ и нещастницитѣ. Всички разбира той и всичко добро у човѣка цени. Когато го запитали, какви желае да бждатъ хората, Хамсунъ отвърналъ: „Доста е да бждатъ добри, да сж готови да пожъртвуватъ всичко за дома си и за децата си. Нѣма защо да искаме повече отъ тѣхъ: и това не е малко“.

ХАЛЛИНГЪ

отъ Кнутъ Хамсунъ

Азъ трѣгнахъ за черква
по риза съ елече —
ахъ, тѣй се нуждая
отъ ново палто!
Обущата пазя
и нося въ ржцетѣ:
добре имъ е, грѣе ги
слънце светѣ.

Въ блатата ми нѣкой извика: „Тур-ре!“
И азъ кукуригнахъ, незная защо.

Срѣдъ пжть се забъркахъ
въ блатата пустинни.
Елени съ корони
ме срещнаха тамъ.
Лишанки червени
се гуркатъ въ рѣкитѣ
и въ златни одежди
сж всичкитѣ тамъ.

И нѣкой ми викна отново: „Тур-ре!“
Предъ менъ бѣше краля на блатото самъ.
Очитѣ му — черни:
две птици срѣднощни;
гърдитѣ — могжщи:
примрѣхъ си отъ страхъ!
Ушитѣ заключилъ
съ резета и брави —
молитвитѣ людски
не стигатъ до тѣхъ.

Азъ трепнахъ, той силно ми викна:

„Тур-ре!“

И паднахъ въ лепливата каль и замрѣхъ.

„Добре ли играешъ?

На мойтѣ трапези
все, може би, нѣвга
ще бждешъ спасенъ!“

И азъ изтанцувахъ
най-дивния халлингъ
и влагата блатна
проникна въвъ менъ.

Той съ яростенъ смѣхъ ми извика: „Тур-ре!“

И литна въвъ танца, сякашъ вбѣсенъ.

И сне отъ ушитѣ
брави и резета:

„Кралъ искамъ да бжда
но накита — новъ!“

И махна съ дѣсница
и хиляди люде
танцуватъ покорни
на кралския зовъ.

А после ми кимва и виква: „Тур-ре!“

И азъ кукуригамъ на всичко готовъ.

Сега съмъ азъ кралски
човѣкъ и забавникъ,
облѣченъ съмъ съ топло,
прилично палто.

Забравихъ азъ танца,
а моето здраве
остана въ проклетото
червено благо.

И самъ си азъ викамъ: „Свѣсти се, тур-ре!
Тебъ краля ти плаща съ жестоко злато!“

Прев. Н. Хрелковъ